Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

EINIGES ZU DEN *«OMOIOMEPEIAI»* DES ANAXAGORAS

Aristoteles definiert die Homömerien des Anaxagoras folgendermassen: «ὁ μὲν γὰρ (Anaxag.) τὰ ὁμοιομερῆ στοιχεῖα τίθησιν οἷον ὀστοῦν καὶ σάρκα καὶ μυελὸν καὶ τῶν ἄλλων, ὧν ἑκάστου συνώνυμον τὸ μέρος ἐστίν»[1]. Hier betrachter Aristoteles die Homömerien als Elemente der Wesen (ὄντα); sie sind also gleichartig, unterscheiden sich jedoch untereinander nach ihrer Beschaffenheit. Das «εἶναι», d.h. die κοσμογόνος Ἀρχὴ des Anaxagoras ist kein einfaches materielles Element, wie die alten jonischen Philosophen mainten, sondern sie ergibt sich vielmehr aus zahlreichen Elementen, die Aristoteles «σπέρματα» nennt. Wir sehen uns also vor einen Pluralismus gestellt, d.h. «καὶ γὰρ ἐν τῇ αὐτῇ γονῇ καὶ τρίχας εἶναι καὶ ὄνυχας καὶ φλέβας καὶ ἀρτηρίας καὶ νεῦρα καὶ ὀστᾶ καὶ τυγχάνειν μὲν ἀφανῆ διὰ μικρομέρειαν, αὐξανόμενα δὲ κατὰ μικρὸν διακρίνεσθαι. Πῶς γὰρ ἄν, φησίν, ἐκ μὴ τριχὸς γένοιτο θρὶξ καὶ σάρξ ἐξ μὴ σαρκός»[2].

Man könnte dem hinzufügen dass die «ὁμοιομέρειαι» des Anaxagoras ihre wirkliche Wiedergabe in den «Realen» des Herbart (1776-1841) gefunden haben. Un tatsächlich verdeutlicht Herbart durch die «Realen»die unveränderlichen Elemente des «εἶναι»: die Vereinigung der unveränderlichen Elemente gebiert die Gegenwart eines Wesens (ὄν), genauso wie die «ὁμοιομέρειαι» durch ihre Vermischung die Entestehung von Wesen zeitigen; denn «οὐδὲν γὰρ χρῆμα γίνεται οὐδὲ ἀπόλλυται, ἀλλ' ἀπὸ ἐόντων χρημάτων συμμίσγεται τε καὶ διακρίνεται καὶ οὕτως ἂν ὀρθῶς καλοῖεν τὸ τε γίνεσθαι συμμίσγεσθαι καὶ τὸ ἀπόλλυσθαι διακρίνεσθαι»[3].

A. N. Zoumpos
(Athen)

---

1. *De gen. et corr.*, A, 1, 314 a 18. Vgl. auch Aet., I, 3, 5 (D. 279): A. Ἡγησιβούλου ὁ Κλαζομένιος ἀρχὰς τῶν ὄντων τὰς ὁμοιομερείας ἀπεφήνατο, ἐδόκει γὰρ αὐτῷ ἀπορώτατον εἶναι, πῶς ἐκ τοῦ μὴ ὄντος δύναταί τι γίνεσθαι ἢ φθείρεσθαι εἰς τὸ μὴ ὄν, τροφὴν γοῦν προσφερόμεθα ἁπλῆν καὶ μονοειδῆ, ἄρτον καὶ ὕδωρ, καὶ ἐκ ταύτης τρέφεται θρὶξ φλὲψ ἀρτηρία σὰρξ νεῦρα ὀστᾶ καὶ τὰ λοιπὰ μόρια, τούτων οὖν γιγνομένων ὁμολογητέον ὅτι ἐν τῇ τροφῇ τῇ προσφερομένῃ πάντα ἐστὶ τὰ ὄντα, καὶ ἐκ τῶν ὄντων πάντα αὔξεται, καὶ ἐν ἐκείνῃ ἐστὶ τῇ τροφῇ μόρια αἵματος γεννητικὰ καὶ νεύρων καὶ ὀστέων καὶ τῶν ἄλλων· ἃ ἦν λόγῳ θεωρητὰ μόρια, οὐ γὰρ δεῖ πάντα ἐπὶ τὴν αἴσθησιν ἀνάγειν, ὅτι ἄρτος καὶ τὸ ὕδωρ ταῦτα κατασκευάζει, ἀλλ' ἐν τούτοις ἐστὶ λόγῳ θεωρητὰ μόρια, ἀπὸ τοῦ οὖν ὅμοια τὰ μέρη εἶναι ἐν τῇ τροφῇ τοῖς γεννωμένοις ὁμοιομερείας αὐτὰς ἐκάλεσε καὶ ἀρχὰς τῶν ὄντων ἀπεφήνατο, καὶ τὰς μὲν ὁμοιομερείας ὕλην, τὸ δὲ ποιοῦν αἴτιον νοῦν τὸν πάντα διαταξάμενον, ἄρχεται δὲ οὕτως· «ὁμοῦ πάντα χρήματα ἦν, νοῦς δὲ αὐτὰ διέκρινε καὶ διεκόσμησε», χρήματα λέγων τὰ πράγματα· ἀποδεκτέος οὖν ἐστιν, ὅτι τῇ ὕλῃ τὸν τεχνίτην προσέζευξεν.

2. Fr. 10.

3. Fr. 17.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ